

Můj milý Šrámkův Písku,

půvabnou neděli Ti přeji, byť na tváři mám hnusný šrám. Vyryla jej tam hnáta bytosti, jež zničila mi harddisk, na němž bylo kompletní druhé číslo tohoto zpravodaje. Jistě, dá se zakopnout o napájecí kabel, leč shodit někomu pracovní nástroj, a s ním i práci několika dní a pak se ani nepřiznat a neomluvit, je činem, jenž tolerovat nehodlám. Díky Ti člověče za můj vlastní stres, i ztrátu drahocenných chvil, kdy mohl jsem vychutnávat slavnost milovanou. Ty, jenž zničil jsi, na čem jsem pracoval, s omluvou ještě pořád ozvat můžeš se... Leč dosti hořkosti prolévané nad věcmi pomíjivými. Teď finále jest čas, a já Tě, Písku volám k rozkoši. Tak uživej si času, jehož už příliš nezbyvá. A nashle brzy zas! (KlariN)

Toto je dobrý stůl

Tato definiční replika se mi zdála při představení Muž z Osla jako zásadní.

To divadlo a příbuzné činnosti jsou celkem překerní činnost. Někdy zničehonic funguje, jindy zničehonic moc ne. Nevím. Kdo může vědět? Podezřívám rytmus. Rytmus, který se nějak zhruba po deseti minutách trochu rozklížil. Myslím, že do určité míry i předtím, než zřejmě nastala technická chyba s reproduktorem účastníka kruhu Puka.

Muž z Osla jsem viděl před několika týdny v Turnově. Hráli stejní lidé, v přibližně stejném divadelním prostoru, s přibližně stejným počtem

diváků, a zapsal jsem si zhruba toto (ono to platí i pro Písecké představení, ale před těmi několika týdny vše krásně fungovalo – ať už je to v rytmu nebo v něčem jiném):

No tyjo! D.R.E.D. se pořád posouvá (nebo tam už nějakou dobu spočívá?.. no, myslím, že se spíš pořád ještě posouvá) směrem ke klidné neokázale kontemplativní, soustředěné existenci lidí v prostoru; a v rytmu. Odvždycky mě jejich věci hrozně zajímaly, ale ta neokázalost a klid, to je teď novinka (nebo mi to aspoň nějak víc vystupuje před nějaké pozadí). Vypadá to prostě, a je to prosté, ale kdo jiný to takhle prostě umí? Asi jen ten, kdo to dělá tak dlouho jako D.R.E.D. Přitom je pořád kam jít dál. Biblické citáty a odkazy vězí v textu čím dál organičtěji. Je to jako plutí nějakým praoceánem, nebo aspoň prarybníkem. Nebo aspoň sledování toho plutí. Je to skvěle abstraktní, v takových těch nejzásadnějších smyslech slova „abstrakce“.. (Odo)

A kýbl bublin sem!

Název lakonický, kreativita ikonická. Středoevropský soubor tvořivých rozmařilců konečně servíruje pokračování své Bublinové tetralogie, Odbornou porotu střídá 2. díl a já se blahem tetelím. Inscenace je totiž vlahým jetelem pro můj lačný břich. Humor, intelektuální hloubka atakující Mariánský příkop, a krevety v podobě graciézní jevištní existence tria nadšeně preformujících, a jazyk jak podkovy ohýbajících krasavic. Ani pánové zde nehrají na druhé fujary. Jsou démoničtí, múzičtí i erotičtí. Vskutku mořské plody! Argó by zaplakalo, a rázem skasalo své plachty. Na výsost funkční crossover Joyce a Homéra je i přes svůj minimalismus a home made estetiku vtahující scénickou básní, vyvělou z nevšední imaginace páně Linharta a jeho nejbližších. Jevištní Leviathan vypouští z nozder svých kultovní songy monstrózního folkového dua Syrění, a i Nedvěd František z nebeské báně dojetím pláče. Včerejší publikum možná pomaleji tálo, leč o to zuřivěji si bude během týdne v Plačkách a Odysseovi listovat. A snad i se mnou se, až přijdou správné vlny, na jejich palubu zas znovu nalodí. Skvělé divadlo se totiž nedá Ojebad. Tak ahoj brzy! (KlariN)

Zde je Magorovo:

**Na chvíli vítr co vane kam chce ztich
skrytý je Bůh jenž čeká v hostiích
ještě ne krev v kalichu bílé víno
k oltáři letí prostáček Kupertino**

Đábel, Joyce a rock-and-roll: rozhovor s Ojebad aneb rozhovor se nedá ojebad:

Jaká je budoucnost Bublinové tetralogie?

Podle mých skromných výpočtů bychom měli být momentálně v polovině. Pokud budeme v příštích letech zdraví a plní tvůrčí energie, mohli bychom se dostat do třetího joycovského cyklu, kterým je "Věk lidí". Inscenace Tam, kde rostou kokedamy, by měla být vystavěna na nejpodstatnější (a skoro zapomenuté) dějnotvorné události v našich končinách minulého století. Pak už nám zbude než doufat, že se nám podaří dokončit rícorso celé tetralogie, které má pracovní název Ojebad Spectabilis.

Inscenace 2. díl vychází z uměleckého odkazu J. Joyce. Jaký je vztah vašeho tělesa k literátovi, a kolik z vás přečetlo jeho Odyssea kompletního?

Úspěšnost četby Odyssea byla mezi jednotlivými členy souboru úspěšnější, než by se mohlo na první pohled zdát. Někteří jsme se dostali i do konce. Horší je to s Finnegans Wake, Joycovým obávaným překladatelem vraždícím veledílem. Tam jsme zavčas usoudili, že máme povinnosti ke svým rodinám, četbu ve většině vzdali a zbaběle se spokojili se studii těch bláznivých odborníků, kteří v knize zůstali zakletí. Ono to ostatně nelze dočíst do konce, protože to kniha ani neumožňuje.

Milujete lektorské úvody a proč?

Nesmírně. Předně proto, že nás i vás dělají moudřejšími a jsou divadelním naplněním Lennonova Imagine.

Bojíte se nemilosrdného rozboru některého z přítomných odborníků? A proč zrovna Vladimíra Hulce?

Po úspěchu prvního dílu Bublinové tetralogie, kterým byla inscenace Odborná porota, už se nebojíme žádného hodnocení, dokonce ani toho od Vladimíra Hulce. Víme totiž, že cokoli, co děláme, udělala by Nina Vangeli lépe než my. To vědomí z nás dělá nedotknutelné zbabělce.

Nechtěla by kapela Syréní sesadit z kulturního trůnu některé ze zavedených jmen? Co třeba Slizu nebo Miraj?

Kapela Siréní je po odehrání 2. dílu zaplavena nabídkami na vystoupení na oslavách, svatbách a firemních večírcích. Až vlna opadne, přijdou studiové nahrávky s těmi nejvyššími ambicemi – Sliza, Mirai a Pokáč by se určitě měli mít na pozoru.

Šrámek, Jirous nebo bratři Štaidlové a proč?

Dovolím si odpovědět citátem našeho favorita, stačí uhadnout, o koho jde: „Ty čuráku, já ti tak rozbiju hubu.“

Fandíte víc divadlu nebo sportu?

To je věčné nevyřešené dilema uvnitř souboru. Odpověď snad jednou nalezneme v dlouho zamýšlené a plánované Skotské hře, kde bude třeba zfúzovat obojí dohromady. To, že si dovolují česká divadla dělat cokoli skotského bez přítomnosti fotbalu, považujeme za kulturní i diplomatický zločin.

Jak probíhala jazyková příprava zúčastněných hereček?

Joycův Portrét umělce jako mladého muže a Mrštíkův rok na vsi. Tabák nepočítám. (ptal se KlariN)

Au dyk nezhýbám

LÁHOR/Soundsystem: Před sebou utečeš aneb Nehodící se škrtněte!

Představení navazující na nejlepší láhorovské tradice. Jasný, dobově atraktivní základní motiv, skvělí civilně jednající „civilně stylizovaní“ improvizátoři, kteří jsou na sebe krásně na mnoha úrovních napojeni. Divadelní lahůdka. Včetně zajímavého nápadu s dílčí zápletkou naznačenou v nadpisu tohoto článku (kdo viděl a slyšel, rozumí...).

Teď se ale chci zamyslet nad jiným aspektem, který se týká několika letošních píseckých inscenací, a obecně „veselého“ či postaru řečeno komediálně laděného divadla – ať už improvizovaného nebo nikoli. Tak tedy: přesto, že jsme se já i ostatní diváci po celé představení nevázaně smáli, zároveň jsem (alespoň tedy já) vše prožíval velmi vážně s Martou a Kamilou, i s Petrem, a upřímně, bolestně jsem s nimi soucítil. „Aj, chtěli dělat skvělé věci pro lidi, a ono se jim to hatí...“ Řekl bych tedy: provedení s neustálou legrací, motivy smrtelně vážné. Smích a mráz na zádech. To, co tady píšu, je banální věky známá divadelní pravda, ale myslím, že je dobré občas tento princip připomenout, protože se na něj v případě mnohých jiných děl mnohých jiných tvůrců často pozapomíná. (Jinak nic proti záměrně bohapusté legraci.)

Podobné pocity jsem dnes měl minimálně i při sledování Experimentu psí, Budiž pestr, Susedů. Je krásné, kolik lidí tady v Písku zdařile pracuje s tímto „existenciálně rozepjatým“ pojetím komedie. (Odo)